

себе още слабъ; но душа-та ѝ е бодра и крѣпка. Да
мя простите, господине, че толкова много говорѣхъ за
себе.» — «Нѣма ничто отъ това,» отговори г. Ж... «азъ
съ благодареніе слушахъ все, что говори ты: тыя
дни непремѣнно щѣ ся отбіѣхъ у тебе. Прощавай!» каза
той, като му вложи въ рѣжж-тѣхъ талиръ, и взе си
пѣтя.» «Истина,» говоряше овчяръ-тѣхъ, кога подаде
пары-ты вечеръ-тѣхъ жени си, «благодать и милость
Господня съпровождатъ всичкы-ты дни на живота
ни.» Колко-то за г. Ж..., той имаше доста предме-
ты, за които да размышлява въ пѣтя си. Той пѣвчаче
бѣ расположенъ да завижда на овчяря, нежели да го
жяли. Рѣдко сѣмъ срѣщаль, думаше въ себе си,
чловѣкъ пѣблагополученъ отъ тогова. Това благопо-
лучіе е такъвъ родъ, чтото мѣръ да го даде не може,
та и да го отнеме, видися, не е можяль. Такъвъ
трѣбва да бѣде истинный духъ на Христіанство-то.
Азъ видѣхъ ясно, че истинна-та добродѣтель не състои
въ едни слова и мнѣнія, но въ правило, което ся
приводи въ дѣйствіе, при всякой случай на живота
ни. Что друго бы мѣгло да подкрѣпява тыя бѣдны
супругы подъ тягость-тѣхъ на тѣжжъ болестъ и сиромашіѣхъ?
Нѣ, добрый мой овчярко! азъ не тя жяль, но
тя почитамъ; и щѣхъ посѣтѣхъ колыбж-тѣхъ ти на връ-
щанье съ таково удоволствіе, съ какво-то сега идѣхъ
да посѣтѣхъ пріятеля си.